

1

Er werd drie keer snel achter elkaar geklopt, en toen ging de deur open en kwam er al struikelend en happend naar adem een meisje naar binnen.

‘Sorry. Sorry dat ik te laat ben. Ik moest het met mijn leraar Engels over mijn essay hebben en hij was niet op zijn kantoor en...’

Jeff schudde zacht zijn hoofd als van: *Geen probleem.*

‘... tegen de tijd dat hij eindelijk kwam, had ik mijn bus gemist en ik moest de stad nog in om...’

‘Het geeft niet. Maak je er niet druk om. Heb je het formulier ingevuld?’

‘O ja. Sorry.’ Ze keek om zich heen door de kamer naar een plekje om de levende tropische vis neer te leggen die ze bij zich had in een plastic zakje met water.

‘Hier.’ Hij klopte op de hoek van zijn bureau.

‘Dank u.’ Ze legde het zakje neer. ‘Oeps. Nat. Excuses.’ Ze pakte het op, wreef ermee over de mouw van haar overmaatse, grijze vintagejas en legde het weer terug. ‘Die stomme vis ook. Maar één winkel die ze verkoopt, en mijn broertje – Gabe. Hij is twaalf. Hij heeft een... Sorry. Dat wilt u allemaal niet weten. U wilt het formulier.’ Ze begon in de grote leren boekentas te graven die over haar borst hing. Er viel een gehavend exemplaar van *Brideshead Revisited* op te vloer.

‘Als je er eens bij gaat zitten.’ Hij gebaarde naar de plastic stoel voor zijn bureau. ‘Dat maakt het misschien makkelijker.’

Ze ging zitten, raapte haar boek op en groef verder door haar

tas. ‘Ik ben normaal niet zo ongeorganiseerd. Echt niet. Het is alleen... Wat een dag. Ik bedoel, wat een wéék.’

‘Het is blauw,’ zei hij. ‘Eenentwintig bij achtentwintig... Daar zit-ie. Naast je, eh, portemonnee.’

‘O. Tuurlijk.’ Ze rolde met haar ogen en gaf hem het formulier aan. ‘Ik heb ook mijn cv meegebracht.’

‘Dat hoefde niet.’ Hij streek het vel papier dat ze hem had overhandigd glad en bestudeerde het even.

‘Weet u het zeker? Want ik heb een kort paragraafje toegevoegd over mijn plannen om misschien psychologie als bijvak te nemen, in het bijzonder...’

‘Echt. Je hebt hiervoor geen kwalificaties nodig.’

Terwijl hij haar formulier doorlas, keek zij rond door zijn kantoor. ‘U bent wel dol op speelgoed, zeg.’

Hij keek niet op. ‘Actiefiguren,’ corrigeerde hij haar. Ze stonden op zijn boekenplanken opgesteld, geordend op genre, zeldzaamheid, ouderdom en een moeilijk uit te drukken x-factor: de kick die hij kreeg van de echt coole. Ze waren geen speelgoed.

Hij maakte een paar aantekeningen en zei vervolgens: ‘Goed... Hilda Sangster... Citadel High School...’

Ze kreunde.

Nu keek hij op. ‘Is er iets mis?’

‘Sorry. Dat “Hilda”. Dat had ik erbij moeten zetten.’

Hij keek het na op het formulier.

‘Ik weet dat ik “Hilda” heb opgeschreven, maar alleen omdat er “voornaam” en “achternaam” staat, niet “roepnaam”, en ik dacht dat u het vast nodig zou hebben voor de officiële administratie, dus heb ik gewoon, nou ja, de instructies opgevolgd. Ook al heb ik een hekel aan die naam. Hij klinkt gewoon zo... tja, zo Duitsig. Niemand noemt me ooit Hilda.’

‘Hoe moet ik je dan noemen?’

‘Hildy.’

‘Hil-die, niet Hil-da.’

‘Klinkt misschien alsof het weinig verschil maakt, maar eerlijk? Voor mij? Enorm verschil. Ik wil op een dag mijn naam laten veranderen – ik bedoel, officieel, wettelijk – maar mijn oma leeft nog en, nou ja, ik moet rekening houden met haar gevoelens, en met familietradities, enzovoort, enzovoort.’

Het leek tot haar door te dringen dat ze te veel kletste. Ze schonk hem een onbeholpen glimlach en ging rechtop zitten.

‘We zullen het op Hildy houden. Ik zie hier dat je laatstejaars bent. Je bent single?’

Ze lachte op een manier die alleen maar ja kon betekenen.

‘En je bent... hoe oud? Achttien. Mooi. Want ik heb een toestemmingsformulier voor je om te ondertekenen.’

‘Prima. Geen probleem, maar... eh. Misschien kunt u eerst vertellen waar dit precies om gaat? Ik bedoel, er is een grens aan wat ik bereid ben te doen in naam van de wetenschap.’ Ze lachte opnieuw, maar haar lach overtuigde hen geen van beide.

‘Absoluut. Oké, ik heet Jeff. Ik ben een postdoctorale student hier aan de universiteit. Onlangs heb ik een beurs ontvangen voor onderzoek naar, nou, de eenvoudigste manier om het te beschrijven is “relatievorming”. Waar het op neerkomt, is dat ik geïnteresseerd ben in de vraag of we proefpersonen zoals jij ertoe kunnen aanzetten een hechte persoonlijke band te vormen met een andere deelnemer, die zich dan wellicht kan ontwikkelen tot...’

‘Sorry. Eh. Begrijp ik dit goed?’ Ze sloeg haar armen om haar boekentas alsof ze een huilende peuter tegen zich aan drukte. ‘Probeert u uit te zoeken of u kunt regelen dat mensen verliefd op elkaar worden?’

Zijn mondhoek krulde omhoog in een glimlach. ‘Nee, dat niet.’ Als hij dat naar wens kon doen, was hij miljardair geweest. ‘We zijn er niet op uit om mensen te hersenspoelen. We willen alleen weten of het mogelijk is om de vorming van een hechte band... laten we zeggen... te bevorderen. Dat kan dan eventueel uitlopen op een relatie.’

‘Op een vriendschap, bedoelt u?’

‘Ja. Of wie weet zelfs op een romantische relatie. Mijn onderzoek richt zich op de manier waarop mensen intieme banden vormen. Ik wil weten of het mogelijk is dat proces als het ware een zetje te geven.’

Hildy zei: ‘Liefde?’ alsof ze hem ergens van beschuldigde. ‘Dat is waar u het over hebt, toch?’

Hij maakte een aantekening. ‘Ja, liefde is daar onderdeel van, al...’

‘Heeft Max u mijn naam gegeven?’ Ze klonk geërgerd.

‘Max? Nee, Max wie?’

‘Xiu?’

‘Wat? Ik heb geen idee wat dat is.’

‘Xiu Fraser?’

‘Nee. Niemand heeft me je naam gegeven. Jij hebt contact met mij opgenomen. Weet je nog? Dit is gewoon een psychologisch onderzoek om te zien of de liefde...’

‘De liefde!’ zei ze opnieuw, en ze sprong overeind.

Hij had geen idee hoe ze het klaarspeelde zijn boekenplank van de muur te stoten – zo lang was ze niet – maar plotseling regende het om hen heen Disneyfiguren, alsof ze zich midden in een ontploffing in een tekenfilm bevonden.

Ze zei: ‘O. God. Nee. Sorry,’ en keerde zich om zodat ze kon zien wat ze had aangericht. Haar boekentas zwaaide met haar mee rond en raakte een lamp, die tegen een andere plank aan knalde, zodat er ook superschurken door de lucht vlogen.

Ze sloeg een hand over haar mond en maakte het soort jammerlijke geluid dat een hond voortbracht als hij naar buiten wilde.

Snel hurkte ze neer en begon ze actiefiguren op te rapen en ze met handenvol tegelijk op zijn bureau te leggen.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ik had niet moeten komen. Ik had nooit mijn kamer uit mogen komen. Serieus. Dit is nou wat er gebeurt als ik...’

‘Het was maar een ongelukje.’

‘Nee. Nee nee nee nee.’ Ze gebaarde om zich heen door het kantoor. ‘Al die kleine lichaampjes overal? Al die wanorde? Perfecte metafoor voor mijn leven. Dit is. Precies. Wat ik doe.’

Ze hield een Prince Charming uit de jaren dertig vast bij zijn voeten en zwaaide hem heen en weer om haar woorden kracht bij te zetten. Het was een van Jeffs favoriete figuren. Hij was bang dat het hoofdje eraf zou vliegen.

‘Het geeft niks.’ Hij deed zijn best kalm te klinken. ‘Kan gebeuren. Ik zet ze zelf wel terug. Echt. Ze zijn op een speciale manier geordend. Alsjeblieft. Hou op.’

Hij moest het een paar keer zeggen voordat ze knikte, zich nog een keer verontschuldigde en overeind kwam – of dat probeerde, tenminste. Ze stapte op de onderrand van haar jas en knalde met haar voorhoofd tegen de rand van zijn bureau. Dat moest aardig zeer doen, maar ondertussen had een vreemde kalmte bezit van haar genomen. Ze ademde diep in door haar neus, tilde de zoom van haar jas op alsof het die van Assepoeters baljurk was, en kwam overeind.

‘Eh. Sorry voor die hele uitbarsting... En voor de troep... En ook dat ik uw tijd heb verspild en zo. Ik had niet door om wat voor onderzoek dit ging. Ik had me nooit moeten opgeven.’ Ze vertrok haar mond in iets wat waarschijnlijk een glimlach moest voorstellen en liep de deur uit.

Jeff keek neer op de actiefiguren die over de vloer verspreid lagen. Hij had te veel te doen om ze in de juiste rangschikking terug te zetten. Dus raapte hij ze allemaal maar op en stopte ze weg in een doos onder zijn bureau waarvandaan hij hun hulpkreetjes niet zou kunnen horen.

Hij bleef aan Hildy denken.

Wat was in vredesnaam haar probleem geweest? Had ze een vecht-of-vluchtreactie gehad? Was ze bang voor conflicten? Ging het om iets religieus?

Hij ging weer achter zijn bureau zitten en keek zijn aantekeningen na. Had hij enig teken gezien dat dit kon gebeuren? Had hij onopzettelijk iets gedaan wat haar van streek had gemaakt?

Als onderdeel van zijn onderzoek had hij een weddenschap met zichzelf afgesloten. Hij wist niet honderd procent zeker of dat helemaal ethisch was, maar het hield het werk interessant. Hij maakte aantekeningen over de deelnemers, gaf hun elk een score, en probeerde te voorspellen of er iets zou gebeuren wanneer hij hen samen in een ruimte zette.

In de loop van hun gesprek had hij een aantal aantekeningen neergekrabbeld bij Hildy's naam. Het waren snelle eerste indrukken – daar hield hij het altijd bij, want hij vond dat als de deelnemers daarop moesten afgaan, hij zich er ook toe moest beperken.

BM-WO

HIQ/HE

TG

FT

Waarmee hij bedoelde:

Blank meisje - wetkende ouders

Hoog IQ/hoog emotioneel

Toneelgeek

Franstalige tatoeage

Bij dat laatste stelde hij zich een obscuur citaat voor van een of andere achttiende-eeuwse filosoof of naoorlogse filmregisseur, in krullende letters op de binnenkant van haar voet.

(Dat had hij in ieder geval verkeerd geraden. Een obscuur citaat had Hildy misschien wel aangesproken, maar ze zou nooit

een tatoeage nemen. Ze was bang van naalden, en wat belangrijker was, van beslissingen die voor altijd waren. Ze dacht graag dat ze een larve was die zich nog moest ontpoppen.)

Bij het uitdelen van een cijfer had Jeff altijd een beetje last van gewetenswroeging. Het ging natuurlijk om een cijfer van één tot tien, en dat was natuurlijk gebaseerd op uiterlijke aantrekkelijkheid. Maar hij was er niet seksistisch in. Hij gaf de mannelijke en transgender deelnemers er net zo goed een.

En verder, drukte hij zichzelf op het hart, was het alleen maar realistisch. Uiterlijk telde mee, alhoewel hij nog altijd niet met zekerheid kon zeggen welke trekken doorslaggevend waren, of waarom. Zelf zou hij hebben gedacht dat zwoele ogen en indrukwekkende borsten of schouders altijd winnaars waren, maar dat leek niet het geval te zijn. In het kaartspel van de menselijke seksualiteit zaten verrassend veel jokers.

Over het cijfer van Hildy aarzelde hij. Ze was geen grote schoonheid – te kleine oogjes, te grote mond – maar hij wist dat dat voor een bepaalde groep mannen geen manco was. Die zou haar extra punten geven omdat ze er interessant uitzag. De enorme winterjas die ze droeg had het hem onmogelijk gemaakt een goede indruk van haar lichaamsbouw te krijgen. Gemiddeld, vermoedde hij. Misschien klein-tot-gemiddeld.

Wel de maximale score voor haar haar. Dat was lang, glanzend en was vast toen ze klein was blond geweest. De meeste heterokerels vielen als een blok voor zulk haar, zeker met van die wilde sprietjes die waren losgeraakt uit een vlecht en de suggestie wekten dat een vrouw net uit bed was gerold.

Hij gaf haar een 7,5. Zonde, dacht hij, dat ze niet zou meedoen aan zijn onderzoek. Ze was een interessante toevoeging geweest.

Er werd op zijn deur geklopt. Hij keek op de klok. Een tikje vroeg voor de volgende deelnemer.

‘Ja?’ zei hij.

Hildy kwam naar binnen. Ze had Prince Charming in haar hand.

‘Ik heb per ongeluk deze meegenomen.’ Ze trok een verontschuldigend gezicht en legde hem op zijn bureau. ‘Ik beseftte pas dat ik hem had toen ik al beneden was.’

‘Je hebt zonder het door te hebben Prince Charming meegenomen.’ Jeff trok een wenkbrauw op. ‘Vraag me af wat dr. Freud daarover te zeggen zou hebben gehad.’

Hij bedoelde het als grapje, maar Hildy zei: ‘Ik weet het. Precies de reden waarom ik ben teruggekomen. Ik bedoel, ik moest u uw actiefiguur teruggeven en ik was ook nog mijn vis vergeten, dus niet alsof het de enige reden was, maar...’ Ze onderbrak zichzelf. ‘Moet u horen. Ik ben niet bijgelovig of zo, maar ik had beneden even tijd om na te denken en, eh, ik vind gewoon dat wanneer het universum zoveel moeite doet om je een signaal te sturen, je er vast beter aan doet om te luisteren.’ Ze ging zitten. ‘Dus ik wil toch meedoen met uw onderzoek. Ik bedoel, als u dat goed vindt.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij.

‘Ja. Nou ja, voor zover ik ooit iets zeker weet.’ Ze glimlachte en hij krabbelde zkb neer, voor zomerkampbegeleider. Hij zag helemaal voor zich hoe ze kleine kinderen toesprak over hoe je altijd je best moest doen en sportief moest blijven.

‘Oké. Kunt u me nog eens over het experiment vertellen? Ik beloof dat ik deze keer niet zal flippen.’

Hij moest zichzelf tegenhouden voordat hij naar de onverstoorde planken aan de andere kant van het kantoor kon kijken. ‘Goed. Super. Ons werk is gebaseerd op een studie getiteld “De experimentele opwekking van interpersoonlijke innigheid”. Die is in de jaren negentig ontwikkeld door een psycholoog – dr. Arthur Aron. De resultaten van zijn onderzoek waren niet doorslaggevend, maar we leven ondertussen in een andere wereld. Wij vragen ons af of en hoe het digitale tijdperk de ma-

nier heeft veranderd waarop we intimiteit ervaren. Waar dat op neerkomt, is dat we willen zien hoe jonge mensen die zijn opgegroeid met twaalfhonderd online “vrienden” reageren als we ze tegenover elkaar zetten en ze intense, emotionele dingen met elkaar laten delen. Klinkt dat als iets waarin je geïnteresseerd zou zijn?’

‘Wat moet ik precies doen?’ Dat was nog geen volmondig ja.

‘Niets uitzonderlijks. We koppelen je aan een willekeurige onbekende – een man of een vrouw, afhankelijk van je seksuele voorkeur – en geven jullie zesendertig vragen om aan elkaar te beantwoorden. Allemaal vragen zonder goede of foute antwoorden. Ons enige verzoek is dat jullie zo eerlijk en oprecht mogelijk antwoord geven.’

‘Eh. “Willekeurig”?’

‘Wat?’

‘Zei u nou “een willekeurige onbekende”?’

‘Ja.’

‘Dus het kan om het even wie zijn?’

Hij begon zich zorgen te maken om een nieuwe ontploffing. ‘Nou ja, het kán, dat wel, maar realistisch gezien is de kans groter dat het een andere scholier zal zijn dan zeg Drake, of een van de Jonas Brothers...’

‘Of een seriemoordenaar?’ Half een grapje, maar niet helemaal.

‘Hoogst onwaarschijnlijk. En het onderzoek vindt hier op de universiteit plaats. Wij beschikken over alle relevante informatie over de deelnemers, maar jullie krijgen elkaars echte naam en contactinformatie niet.’

‘Nou, dat zal dan wel oké zijn.’

Zal dan wel oké zijn.

Hij liet het gaan en keek weer even op haar formulier.

‘Je hebt je geïdentificeerd als hetero. Dus jij zou gekoppeld worden aan een mannelijke deelnemer van rond jouw leeftijd.

Voor elkaar zijn jullie dan gewoon Bob en Betty. Dat zijn de namen die we mannelijke en vrouwelijke deelnemers vragen te gebruiken. We hebben alle mogelijke voorzorgen genomen om de privacy en fysieke veiligheid van de deelnemers te garanderen.'

Ze knikte, maar haar ogen knipperden te rap om het te kunnen negeren.

'Je bent nog niet overtuigd,' zei hij.

'Nee, jawel hoor. Nou ja. Over dat ik fysiek veilig zal zijn.'

'Maar niet over...'

Fladderende handen. Een schouderophaal. Een zucht. 'Dit klinkt vast stom...'

Hij wachtte.

'... maar hoe zit het met mijn, tja, emotionele veiligheid?'

'Hoe bedoel je?'

Ze blies wat lucht uit. 'Ik weet niet. Hoe dan ook! Afwijzing. Teleurstelling. Verpletterend liefdesverdriet. Ha ha. U weet wel. Het gebruikelijke.'

'Ik zou zeggen dat dat gewoon onderdeel is van het leven.' En dat was een van de redenen waarom hij altijd liever omringd was door actiefiguren.

'Oké. Dat weet ik, maar... Ik bedoel maar, wat als ik daar tegenover een volledig onbekende kom te zitten en die zesendertig vragen afwerk en dan opeens smoorverliefd ben op ik weet niet, een trol of zo?'

'Voor zover ik weet, hebben er zich geen trollen aangemeld.'

'Domme vraag.'

Dat had hij niet gezegd. Ze friemelde aan de knoopjes van haar jas en uitte toen een soort van lach.

'Wat klets ik ook. Het zou pas echt een probleem zijn als de trol mijn gevoelens niet beantwoordt. Maar precies zoals u zei, dat is nu eenmaal onderdeel van het leven. Of tenminste, van mijn leven.' Ze schudde de gedachten uit haar hoofd. 'Sorry. Ik

zit te wauwelen. Doe ik altijd wanneer ik gestrest raak. Er is op het moment een boel gaande in mijn leven. Eigen schuld, natuurlijk. Grote mond. Tunnelvisie. Mijn sociale radar is defect. Dat soort dingen. Mijn vrienden zeggen altijd dat ik – oeps. Zie je wel? Nou wauwel ik alweer. Negeer me maar.'

'De keuze is aan jou,' zei hij, en hij liet het daarbij.

Ze trok haar mouwen omlaag en frommelde de zoom op in haar vuisten. Een paar seconden lang staaarde ze naar Prince Charming, toen keek ze Jeff weer aan. 'Oké. Ik doe het. Ik moet het doen.'

'Je hóéft niks te doen. Echt niet. Ik wil niet dat je alleen meedoet omdat het universum je een teken heeft gegeven.'

Dat maakte een echte lach uit haar los. 'Maakt u zich geen zorgen. Ik laat me niet de wet voorschrijven door gemene ouwe universums. Ik wil het doen. Dat meen ik. Ik denk dat ik het ergens diep vanbinnen echt wil. "Wie niet waagt, die niet wint," toch?'

'Te gek.' Hij wierp nog een laatste blik op haar registratieformulier. 'Ik heb hier alles wat ik nodig heb, dus als je geen vragen meer hebt, hoef je nu alleen het toestemmingsformulier nog maar te ondertekenen.'

Hij gaf haar even om het door te nemen. Ze liet haar vinger langs de regels glijden terwijl ze ze las, en krabbelde toen ze klaar was onder aan haar naam.

'Oké. Mijn hart ligt in uw handen!' Hildy glimlachte, en haar ogen verdwenen in een dikke wirwar van wimpers. Haar tanden waren groot en recht en wit. Haar huid was smetteloos.

Hij stelde haar score bij naar 7,75 en nam het formulier van haar aan.

'Goed. Dan vraag ik je nu plaats te nemen in lokaal 417, hier de gang op naar links. Pak maar koffie als je wilt. Op tafel ligt een stapeltje kaartjes klaar met daarop de vragen, maar draai die alsjeblieft pas om wanneer de sessie is begonnen. We kiezen zo

snel mogelijk een onderzoekspartner voor je uit. Ik zal mijn best doen om mogelijke trollen eruit te vissen.'

Ze trok de kraag van haar jas omhoog over haar mond en lachte nog eens. Misschien was ze zelfs wel een acht.

'En vergeet je vis niet. Hij begint het een beetje persoonlijk op te vatten.'